

Veldnieuws

- Ontworteld: wie biedt er hoop?
- Een thuis voor Koerden in Rotterdam
- De Rohingya** - een volk onder druk
- Even voorstellen** - een nieuwe werker in het Midden Oosten

Volksverhuizingen - alleen tragedie of goddelijke strategie?

De afgelopen decennia zijn 1,3 miljoen christelijke immigranten naar ons land gekomen, vermeldt een recent onderzoek. Daaronder zijn de meest uiteenlopende christelijke tradities vertegenwoordigd.

Door Hans Frinsel

Bij ons om de hoek staat een Syrisch-orthodoxe kerk en veel buurtgenoten behoren tot die gemeenschap. Wat ons opvalt is het intensieve gebruik van die kerk en hun sterke gemeenschapszin. De Syrisch-orthodoxe kerk heeft zijn wortels in Syrië, maar deze gemeenschap komt voornamelijk uit Zuidoost Turkije. De meesten van hen vluchtten in de tachtiger jaren ten tijde van de Koerdische opstand. Zij hadden het zwaar te verduren, zowel van Turkse als van Koerdische kant.

Hun geschiedenis intrigeert me en ik zocht hen op in hun kerk genoemd naar eerste eeuwse bisschop Sint Ignatius van Nuroño. Na de zondagochtendviering (van tweeënehalf uur) praat ik met enkele kerkgangsters in de grote gemeenschapsruimte achter de kerk, waar zij samenkomen voor koffie en een broodje. In Nederland telt hun gemeenschap zo'n 25.000 zielen. Wat doorklinkt in de antwoorden op mijn

vragen is dankbaarheid dat zij hier in Nederland een gastvrij thuis vonden.

Ik heb een gesprek met George Acis, een theoloog, diaken en catecheet in de lokale gemeenschap. Hij vertelt mij enthousiast over het leven van hun gemeenschap en geeft uitleg bij de viering die ik net heb meegemaakt: hoe in de uitgebreide liturgie elke zondag het hele Evangelie de revue passeert. Hun taal is het Aramees, dezelfde taal die de Here Jezus en zijn discipelen gebruikten. De geschiedenis van de Syrisch-orthodoxe kerk gaat terug tot de gemeente van Antiochië. In tegenstelling tot de rationalistische benadering van de Westerse kerk, legt de Oosterse kerk meer nadruk op beleving.

Ooit was dit de bloeiende 'Kerk van het Oosten', die heel actief zending bedreef in Centraal Azië, China en India. De islamitische veroveringen maakten daar een eind aan en daarmee begon een eeuwenlange geschiedenis van overleven.

Is het niet moeilijk om de jeugd van de kerk hier in Nederland vast te houden? Dat is een uitdaging, geeft George toe, maar hoewel de Syrisch-orthodoxe gemeenschap goed geïntegreerd is, bewaart ze onderling

een heel hechte band. Hij heeft er visie voor om het geloof levend te houden onder jongeren.

Wat betekent zo'n volksverhuizing voor de kerk in Nederland? Houdt God het westerse, individualistische, vrijblijvende christendom een spiegel voor? En wat hebben wij hen geestelijk te bieden? Zijn we bewogen over hun situatie in Syrië?

Christus gebruikte een kleine 'volksverhuizing' om het Evangelie in Antiochië te brengen (Hand. 11:19). Gebruikt Hij deze strategie nu andersom, om volken die Christus niet kennen, zoals de honderdduizenden moslim immigranten en andere vluchtelingen, een kans te geven het Evangelie te ontvangen? Wat doen wij met die uitdaging? Voor de gelovige vluchtelingen die in Antiochië aankwamen, was het doorgeven van het Evangelie een vanzelfsprekendheid en een prioriteit. Waar liggen onze prioriteiten?

**THEMA:
VOLKSVERHUIZINGEN**

Op een nazomerochtend in 2012 zat ik in de kleine polikliniek van de kerk in A. de bloeddruk op te meten van een oude Iraakse man die, net als vele anderen, Irak was ontvlucht tijdens de Golfoorlog en hier onderdak had gevonden. Vanwege een chronische ziekte kon hij niet werken en was er ook geen geld voor de medicijnen die hij hard nodig had. Maar in de kliniek van de kerk kon hij wekelijks terecht voor een praatje en medische hulp. Dankbaar vertelde hij hoe God voor hem zorgde en voorzorg in zijn nood.

Ontworteld

Door een werker in het Midden Oosten

Wie biedt er hoop?

Plotseling werd de rust verstoord. De deur van de kliniek ging open en de kleine wachtkamer stroomde vol met mensen van alle leeftijden die van hun hoofd tot hun voeten bedekt waren met een dikke laag wit puinstof alsof ze zo uit een steengroeve kwamen. Ze zagen er moe en uitgeput uit. Op sommige van de met stof bedekte gezichten liepen strepen van tranen. De mensen vielen neer op de stoelen en staarden voor zich uit. In de ogen van mijn Iraakse patiënt zag ik een flits van herkenning, van herinnering. Wie waren deze mensen?

Het waren mannen, vrouwen en kinderen uit Damascus. Die nacht was hun wijk gebombardeerd. Zij hadden het overleefd en waren in een bus gesprongen van een buurtgenoot.

Na een paar uur rijden waren ze over de grens gekomen en doorgereden naar A. Het bleken Syrische christenen te zijn die hadden gehoord dat hier een kerk was die al jaren Iraakse vluchtelingen hielp.

Met grote ogen stonden we naar hen te kijken. Op het journaal hadden ze lichtjaren ver weg geleken, haast uit een andere dimensie. Maar opeens stond 'het vluchtelingenprobleem' in de gestalte van mensen zoals jij en ik pal voor onze neus: ontwortelde mensen die, vanaf het moment dat ze hun woonplaats ontvluchtten, afhankelijk werden van anderen.

Voor de meesten van hen brak een leven van wachten aan: wachten om gezien te worden

met hun nood. Velen die met verwachting kwamen, wachten al jaren. Ze kijken in de ogen van de mens die hen ontmoet met de vraag: ben jij degene die mij op weg kan helpen? Kan jij mij geven wat ik nodig heb voor mijzelf en voor mijn kinderen? Wijs jij mij de weg naar een toekomst? Ze kijken mij aan en jou. Bij veel vluchtelingen heeft de verwachting inmiddels plaats gemaakt voor wanhoop en verbittering. Ze voelen zich niet gezien. Ze zijn met teveel en de nood is te groot.

In mijn hart vraag ik: Heer, U ziet hen allemaal; het zijn er zoveel... Wie wilt U dat ik zie? Voor wie mag ik uw handen en uw voeten zijn? Wie mag ik dienen met wat u mij geeft? 🙏

Volken

De Rohingya zijn de grootste etnische groep moslims in het overwegend boeddhistische Myanmar. De één miljoen Rohingya wonen in de noordelijke deelstaat Rakhine. Verder vinden we Rohingya in Bangladesh, Thailand, Maleisië en Saoedi Arabië.

De Rohingya van Myanmar

In Myanmar spreken de Rohingya doorgaans het Birmees, de nationale taal, maar zij gebruiken ook Urdu en Arabisch in religieuze context.

Leefomstandigheden

De Rohingya worden al enkele decennia gediscrimineerd en vervolgd door de overheid die hen niet als burgers beschouwt, maar als immigranten uit Bangladesh. Velen zijn gevlucht naar buurlanden, waar ze vaak slecht behandeld worden en in extreme armoede leven. In oktober 2016 verhevigde de vervolging, nadat Rohingya rebellen politieposten hadden aangevallen. Eind augustus 2017 vonden weer zulke aanvallen plaats, met dezelfde hevige vervolging als resultaat. Duizenden Rohingya vluchten momenteel naar Bangladesh, maar dat land weet niet wat het met hen aan moet. De situatie begint op etnische zuivering te lijken.

Godsdienst

De Rohingya hangen de Soenitische islam aan met elementen van de Soefi spiritualiteit. Ze worden grotendeels genegeerd door de kerken in Myanmar. Er zijn slechts enkele Rohingya christenen, maar geen gemeentes.

Gebed:

- Bid dat God mensen roept om het Evangelie met de Rohingya te delen, zodat zij nieuwe hoop mogen vinden in Christus.
- Bid dat de overheid hen zal accepteren als burgers, dat de vervolging zal stoppen.
- Bid voor wijsheid, volharding en veiligheid voor de zendelingen. 🙏

Bronnen:

en.wikipedia.org, www.theguardian.com, <https://pray.interserve.org> People Profile

Een thuis voor Koerden

Koerden komen uit Turkije, Irak, Syrië en Iran. In al die landen staan ze onder druk. Er wonen zo'n 100.000 Turkse Koerden in Nederland en 25.000 uit de andere landen. Yvonne werkt met 'Home for Kurds' in Rotterdam en vertelt over haar bediening:

Door Yvonne

Voor Amira* was het niet vanzelfsprekend dat ze ooit rust en vrede zou vinden. Samen met haar man was ze gevlucht uit haar geboorteland. In een AZC in Nederland kreeg Amira een vriendin die de Koerdische kerk in Rotterdam kende. Ze was nieuwsgierig en ging een keer met haar mee. Voor het eerst hoorde ze over Jezus en Zijn liefde. "Mijn hele leven ben ik naar Hem op zoek geweest, maar ik wist niet waar ik Hem kon vinden; nu heb ik Hem gevonden", zei ze ontroerd. Na een paar maanden van Bijbelonderwijs heeft ze zich in de internationale kerk in Rotterdam laten dopen. Inmiddels woont ze met haar man in Duitsland en dient God op de plek waar Hij haar gebracht heeft.

Net als Amira krijgen veel Koerden in Nederland nieuwe mogelijkheden en meer vrijheid om te zoeken naar de Waarheid. Ze komen uit islamitische landen waar geen godsdienstvrijheid is. Het aantal christenen daar is erg klein en zij komen vaak in het geheim bij elkaar. De kans om het evangelie te horen is daarom ook klein. Daarnaast wordt het meestal niet geaccepteerd door familie en de overheid, dat iemand zich met het christelijk geloof bezighoudt. In Nederland hebben zij een veel grotere kans om het evangelie te horen en Bijbelonderwijs te ontvangen. Ze hebben hun familie en alles wat hen bekend is, achter moeten laten. Velen verlangen juist daardoor meer naar God in hun leven.

Sommigen zijn getraumatiseerd door oorlog en geweld en zoeken wanhopig naar nieuwe hoop en perspectief voor de toekomst.

Als ik in getuigenissen van Koerdische christenen hoor hoe Jezus hun leven veranderd heeft, dan ben ik onder de indruk van Zijn genade en macht. Het team van stichting 'Home for Kurds' wil Koerden daarom vertellen over Jezus en over de hoop die Hij geeft. We willen de Koerden een plek bieden waar ze Gods liefde kunnen ervaren en zich thuis voelen. Dit doen we door middel van Koerdische kerkdiensten, conferenties en het bezoeken van mensen.

In het contact met Koerden merk ik hoe ze het waarderen dat ik hen opzoek. Sommigen staan meer open voor het evangelie dan anderen. Na afloop van een bezoek aan Koerdische vrouwen of een gezin vraag ik altijd of ik voor hen mag bidden en dat is nog nooit afgewezen. Door met hen op te trekken willen we een 'thuis' voor hen zijn, waardoor ze dichter bij het hart van God kunnen komen.

Wat is het een geweldige kans voor ons als christenen om niet alleen de Koerden, maar ook al de andere onbereikte volken in ons land een nieuw thuis te bieden, hen te vertellen over de hoop die we hebben in Jezus en de liefde van God met hen te delen.

**gefingeerde naam*

WEC open dag
18 NOVEMBER 2017

WAT : Lunch, zingen, workshops, getuigenissen en meer.
WIE : Iedereen is welkom.
WANNEER : Zaterdag 18 November 12:00 tot 16:00.
WAAR : Voorthuizen, De Ruijterlaan 4.

GRATIS

Even voorstellen...

Joy* vertrok onlangs naar het Midden Oosten – wat beweegt haar om naar zo'n onrustige en risicovolle omgeving te gaan?

'Gebrokenheid, hopeloosheid, getraumatiseerde mensen. Naar mensen in die omstandigheden gaat mijn hart uit. Mensen zoals ik, met dezelfde verlangens naar liefde en geborgenheid. Mensen die God nodig hebben. God sprak mij aan door de hopeloosheid die ik proefde onder de mensen in het Midden-Oosten, zowel bij christenen als moslims.'

'Ik ben 31 jaar en verpleegkundige. Hier in Nederland geniet ik van het werken met daklozen, kinderen, tieners, en ook met asielzoekers, om naar hun verhalen te luisteren, samen te lachen en te huilen en van elkaars eten te genieten. In 2011 maakte ik voor het eerst een reis naar het Midden-Oosten en in 2013 heb ik er een jaar gewoond. Ik deelde eindeloos luiers uit aan vluchtelingmoeders en gaf er gezondheidsvoorlichting, sloot vriendschappen met lokale meiden, ging picknicken in het park. Ik heb geworsteld met eenzaamheid en met het feit dat ik steeds moest bewijzen dat ik anders ben dan de vrouwen uit de Hollywood films. Ik moest accepteren dat ik slecht

kon communiceren, omdat ik de taal niet sprak. Na een jaar realiseerde ik me: ik houd van deze mensen, maar ik kan hier niet staande blijven zonder een sterker fundament van mijn geloof.'

'Er volgde twee jaar voorbereiding op Cornerstone, een geweldige tijd waarin ik zoveel heb mogen leren over God, over de Bijbel, over culturen, over mezelf. Ik heb me verdiept in de cultuur van het Midden-Oosten, in de islam en hoe je het evangelie kunt vertellen aan mensen voor wie schaamte een veel groter probleem is dan zonde. Afgelopen voorjaar heb ik negen weken in Emmeloord gewoond voor de kandidaten cursus. Dat was opnieuw een intensieve maar ook geweldige tijd om vriendschappen op te bouwen en opgenomen te worden in de WEC familie.'

'Nu ben ik voor langere termijn in WEC verband naar het Midden-Oosten vertrokken. Na het eindeloze heen en weer verhuizen de afgelopen jaren ben ik begonnen aan de volgende stap: taalstudie. Ik heb net mijn

eerste les Arabisch achter de rug. Dit is een enorme uitdaging! Een talenknobbel heb ik niet, maar ik geloof dat God me zal helpen de taal onder de knie te krijgen. Dat zal mij in staat stellen goed te communiceren met de mensen daar en mijn hart met hen te delen. Ik zie er naar uit om te ervaren hoe God gaat voorzien in alles wat ik daar nodig heb: nieuwe vrienden en wijsheid om te kunnen studeren. Hij heeft al voorzien in een plek om te wonen dichtbij de taalschool. Terugkijkend op de afgelopen jaren kan ik alleen maar zeggen: Hij is trouw geweest, Hij heeft voorzien in alles wat ik nodig had, keer op keer! En samen met Hem durf ik dit avontuur aan! 🌍

**gefingeerde naam*

Colofon

No. 4, Okt. - Dec. 2017, jaargang 55

WEC Nieuws is een kwartaaluitgave van
St. WEC Nederland
Waalstraat 40
8303 DH Emmeloord.

Directie: Silvian en Thamar Hamstra en
Kezia Schoonveld.

Eindredactie: Hans Frinsel

Giften met aangegeven bestemming worden, zonder aftrek van onkosten, aan het betreffende zendelingenproject overgemaakt. Het is mogelijk St. WEC Nederland testamentair te gedenken.

Bankrekening St. WEC Nederland:
IBAN NL 98 ABNA 0426 839 536.
Incassant nummer is
NL12ZZZ564954390000

ANBI registratie St. WEC Nederland:
no. 852153958.

Telefoon: (0527) 616 521
Mail: info@wec-nederland.org
Internet: www.wec-nederland.org
Facebook: WECNederland

